

Oslo, 6. mars 2007, vedtak sak 196-06

Klager: NN

Innklaget: Oslo Creditservice AS, Postboks 2933 Solli, 0230 Oslo

Saken gjelder: Om klager har fremmet innsigelse som han hadde rimelig grunn til å få vurdert før det ble iverksatt inkasso. Om fristberegning i ferietid og forsinkelse i posten

Thor Dahls gt. 1 A
Postboks 311, 3201 Sandefjord
Tlf.: 33 46 56 57 . Faks: 33 46 93 13
E-Mail: post@inkassoklagenemnda.no
Bankgiro: 2490.45.31525
Org.nr.: 971 317 612
www..inkassoklagenemnda.no

1 Kravet

Kravet gjelder ilagt kontrollavgift for parkering på område regulert med parkering forbudt. Området håndheves etter privatrettslige regler. Avgiften, kr 700, ble ilagt 19.04.06. Inkassoomkostninger og renter er tillagt kravet med kr 357,37.

2 Saksforholdet

Klager ble ilagt kontrollavgift etter å ha parkert sin scooter utenfor oppgang A i borettslaget der han bor. Klager fremmet innsigelse mot kravet overfor fordringshaver c/o Oslo Creditservice AS, første gang i brev 01.05.06. Fordringshaver avviste innsigelsen i girobrev 15.05.06. Klager fremmet på ny innsigelsen i e-post 24.05.06 hvor han vedla et brev datert 19.05.06 hvor han ytterligere begrunnet sine anførsler. Fordringshaver avviste på ny klagers innsigelser og fastholdt kravet i girobrev 31.05.06.

Grunnet manglende betaling, ble inkassovarsel sendt 29.06.06. Betalingsoppfordring ble sendt 17.07.06. Salær etter lett sats var tillagt kravet med kr 343,75. I en e-post til selskapet 20.07.06, gjentok klager innsigelsene sendt i e-post 24.05.06, og hevdet at kravet var omtvistet og derfor ikke kunne sendes til inkasso. Klager opplyste videre at grunnet feriefravær fra 04.07.06 til 19.07.06, fikk han ikke inkassovarselet før han mottok betalingsoppfordringen. I girobrev 20.07.06 avviste selskapet innsigelsen, og opprettholdt kravet. I tiden etter dette var det omfattende kommunikasjon mellom partene uten at de kom til enighet.

Klager klaget 30.08.06 til Inkassoklagenemnda. Klager bestred kravet på inkassoomkostninger og renter. Han opplyste samtidig at etter råd fra "forbrukerområdet" hadde han meget motvillig betalt hovedkravet. Etter at saken var tatt under behandling i Inkassoklagenemnda betalte han også kravet på salær, men med forbehold om tilbakebetaling dersom han skulle få medhold i Inkassoklagenemnda.

Inkassoklagenemnda oversendte 18.10.06. klagen til selskapet. I svarbrev 02.11.06, opplyste innklagede at restkravet var mottatt 21.09.06, og at de hadde avsluttet saken. Innklagede mente kontrollavgiften var korrekt ilagt.

3 Partene anfører

Klager anfører at kontrollavgiften er urettmessig ilagt, da borettslagets parkeringsregler på tidspunktet for ileggelsen ikke ga hjemmel for det. Klager viser til at det i parkeringsvedtektene den gang sto at det er tillatt med stans i inntil 20 minutter for av- og pålessing. Dette mener klager kan misforstås fordi man ikke driver av- og pålessing fra en scooter, og at parkeringsforbudet derfor bare gjeldt for bil. Han hevder at dette skal være en bred oppfatning blant oppgangens beboere. Klager anfører at parkeringsreglene i borettslaget er endret etter at klager gjorde styret i borettslaget oppmerksom på at vedtektene var mangelfulle og kunne mistolkes og at det nå er presisert at forbudet også gjelder for motorsykler, scootere og mopeder. Klager viser til at scooteren allerede hadde stått på samme plass i 14 dager uten at avgift var blitt ilagt. Endelig anfører klager at han grunnet feriefravær ikke ble kjent med at inkassovarsel var sendt før betalingsfristen i varselet var utløpt og betalingsoppfordring var sendt. Varselet var ikke mottatt ettermiddag 04.07.06, selv om det var datert 29.06.06. Fristen i inkassovarselet var derfor i virkeligheten kun åtte dager midt i fellesferien. Klager mener han derfor ikke kunne gjøre noe med saken før etter fristen i inkassovarselet var utløpet og saken var oversendt til inkasso.

Innklagede anfører at klager har parkert på plass som er regulert med parkering forbudt, at skiltingen gjelder alle typer kjøretøy og at kontrollavgiften er korrekt ilagt. Kravet er betalt og saken ble fra selskapets side

avsluttet 21.09.06. Selskapet anfører videre at saken er opplyst gjennom deres svarbrev til skyldner. Selskapet mener de er berettiget de påløpte omkostningene. Innklagede viser til at inkassovarselet ble sendt 29.06.06 og at slike brevene blir sendt enten det er ferie eller ikke.

4 Nemndas syn på saken

Etter inkassoloven § 22 og avtale mellom Norske Inkassobyråers forening og Forbrukerrådet av 20. februar 2003 om klagenemnd for inkassotjenester behandler Inkassoklagenemnda klage på inkassoselskaper i forbindelse med tvist om forpliktelser etter inkassoloven.

Det fremgår at klager har betalt med forbehold om resultatet av klagen til Inkassoklagenemnda, et forbehold som må godtas i den grad klagen skulle føre frem.

I utgangspunktet plikter skyldneren med hjemmel i inkassoloven § 17 første ledd å erstatte fordringshaverens nødvendige kostnader ved utenrettslig inndrivelse etter standardsatser fastsatt i forskrifter med hjemmel i § 19. Etter § 17 andre ledd kan inkassokostnader likevel ikke kreves når skyldneren hadde innsigelser som det var "rimelig grunn" til å få vurdert før inndrivningen ble satt i verk. I så fall er saken en såkalt "tvistesak". Kravet må da drives inn rettslig, og hvis fordringshaver får medhold i at kravet er berettiget, kan han i stedet kreve saksomkostninger etter tvistemålslovens regler. Etter § 17 fjerde ledd er det heller ikke grunnlag for inkassokostnader hvis fordringshaver eller inkassator har opptrådt "i strid med god inkassoskikk" eller har overtrådt reglene i §§ 9 til 11, jf § 12.

Terskelen for å fritta skyldneren for å betale inkassokostnader fordi han hadde "rimelig grunn" til å få vurdert sine innsigelser er kommentert i Ot.prp. nr. 2 (1987-88) på side 121. Der sluttet departementet seg til merknadene fra Inkassolovutvalget, NOU 1983:8, på side 98:

Dersom det foreligger reell uenighet mellom partene, må det føre til at skyldneren ikke kan avkreves inkassosalær. Dette gjelder uansett om det hersker uenighet om juss eller faktum. Ved ordet "vurdert" har utvalget ment å understreke at det ikke skal settes for store krav til innsigelsens vekt og dessuten at det er inkassators og eventuelt fordringshavers plikt til å vurdere innsigelsene. Ved avgjørelsen av om innsigelsene er av en slik art at skyldneren har rimelig grunn til å få dem vurdert, har bl a følgende momenter vekt:

- hvor god grunn hadde skyldneren til å tro at innsigelsene var eller kunne være holdbare?
- hvor uholdbar var i seg selv innsigelsen?
- hvilken mulighet hadde skyldneren til å avklare spørsmålet selv, eller selv sørge for at det ble avklart?

Som anført i pkt 8.5 er det domstolene som i siste instans må avgjøre om fordringshaveren skal tilkjennes saksomkostninger og inkassosalær. Det skal mindre til før han mister kravet på inkassosalær enn kravet på saksomkostninger. I denne sammenhengen er det særlig innsigelsenes holdbarhet det er tenkt på. Regelen er i overensstemmelse med det utvalget antar er gjeldende rett i dag (ulovfestet).

I en rettskraftig kjennelse fra Borgarting lagmannsrett avsagt 15.12.04, sak 04-090032KSI-BORG/04, er det som er gjengitt ovenfor sitert, og det heter:

Det fremgår etter lagmannsrettens mening at terskelen ikke er særlig høy for at et krav skal anses som omtvistet slik at inndrivningen ikke skal skje som inkasso og med inkassosalær, men gå til domstolsbehandling.

Inkassoklagenemnda har i sin praksis bygget på uttalelsene i forarbeidene og på at terskelen for om en skyldner har rimelig grunn til å få sine innsigelser vurdert er relativ lav. Men spørsmålet om det er "rimelig grunn" for en skyldners innsigelser - med den følge at kravet er omtvistet og utenrettslig pågang eventuelt er i strid med god inkassoskikk - må vurderes konkret i hver enkelt sak.

Klagers innsigelse er begrunnet med at han tolket *parkering forbudt* skiltet og parkeringsvedtektene for borettslaget slik at parkeringsforbudet kun gjaldt for bil. Selv om skiltet var oppsatt på privat grunn, låner det

sitt innhold fra vegtrafikkloven med forskrifter. I skiltforskriften § 8 er *parkering forbudt* skilt nummer 372. Etter trafikkreglene § 1 nr.1 k) er parkering ”Enhver hensetting av kjøretøy (...)”. Det kan ikke være tvil om at en scooter er et kjøretøy etter definisjonen i vegtrafikkloven § 2 andre ledd. Selv om området er privat og håndheves etter privatrettslige regler, må det være klart at innholdet i et privat parkering forbudt skilt ikke kan vurderes annerledes enn om området hadde vært regulert etter offentligrettslige regler med mindre det er gjort positive unntak. Det var ikke gjort unntak for scootere, men for av- og pålessing i et lenger tidsrom enn det som ellers er vanlig. Etter nemndas mening kan dette unntaket ikke tolkes utvidende til å gjelde scootere med den begrunnelse klager har gitt, nemlig at man ikke lesset en scooter. Klagers rettsvillfarelse på dette punkt er etter nemndas vurdering ikke en innsigelse som han hadde rimelig grunn til å få vurdert før inkasso ble satt i verk.

Klager har videre anført at han grunnet feriefravær ikke ble kjent med at inkassovarsel var sendt før betalingsfristen i varselet var utløpt og betalingsoppfordring var sendt. Nemnda har i sin praksis bygget på at de alminnelige fristreglene i inkassolovgivningen gjelder generelt. Om det skal gjøres unntak for de alminnelige fristregler i forbindelse med helligdager og i vanlig ferietid er et politisk spørsmål. Etter forarbeidene til inkassoloven (Ot.prp nr 2 1988-89 side 57) ligger - så lenge kravet er avsendt på betryggende måte - risikoen for forsinkelser i postgangen og for at varslene i det hele kommer frem på skyldner. Om det er gått seks dager fra avsendelse av varselet til det ble mottatt av skyldneren, er det uheldig, men etter gjeldende rett kan ikke dette sies å være i strid med inkassoloven § 9. Nemnda bemerker dessuten at klager måtte være klar over at han hadde et uavklart krav rettet mot seg da han reiste på ferie. Inkassovarselet kan derfor ikke ha kommet overraskende på klager.

5 Vedtak

Klagen gis ikke medhold.

Iver Huitfeldt
Leder Inkassoklagenemnda